

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τὸ βαθύτερο νόημα τοῦ σκοποῦ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμο καὶ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἓνα μυστήριο πὸν δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασθεῖ παρὰ μόνο μὲ παραβολές. Μιὰ τέτοια παραβολὴ εἶναι καὶ αὐτὴ τοῦ σπορέα. Οἱ παραλληλισμοὶ ἐξηγοῦνται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Γεωργὸς ὁ Θεός, σπόρος ὁ λόγος Του, ἀγρὸς-χωράφι ὁ ἄνθρωπος κάθε ἐποχῆς καὶ τόπου, ἀγκάθια τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ἐμπόδια τῆς καρποφορίας τοῦ κηρύγματος.

Ὁ σπόρος τοῦ θείου λόγου

Ὅπως ὁ σπόρος, αὐτὸ τὸ δυναμικὸ στοιχεῖο τῆς φύσης, κρύβει μέσα του τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ζωῆς, ἔτσι καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς μεταμορφώνει ἐσωτερικὰ καὶ μᾶς μεταγγίζει τὴν «ὄντως ζωή». Ὁ σπόρος εἶναι ἴδιος, πέφτει ὅμως σὲ διάφορα μέρη, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι διαφορετικόν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ προσφέρεται καὶ ἀπευθύνεται σὲ κάθε ἄνθρωπον ἀδιακρίτως. Δὲν εἶναι προνόμιον κάποιων, ἀλλὰ δικαίωμα καὶ δωρεὰ ὅλων. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ «ἀεὶ σπείρων τὸν σπόρον τῆς αἰωνίου ζωῆς». Ὅταν, λοιπόν, ὁ Θεὸς μᾶς μιλά μετὰ τὸν λόγο Του, καθὼς ἀκοῦμε τὴ φωνὴν Του μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, μέσα ἀπὸ τοὺς προφήτες καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, μέσα ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς φανερῶναι τὴν προσωπικὴν Του ὑπαρξίν. Μᾶς λέει ποιὸς εἶναι καὶ τί θέλει ἀπὸ ἐμᾶς, καὶ τότε αἰσθανόμεσθα τὴν ἀγάπην νὰ μᾶς ἀγγίζει καὶ νὰ μᾶς ἐλκύει. Μετέχουμε στὴ χάριν Του, ἡ ὁποία μᾶς γαληνεύει καὶ μᾶς σκεπάζει, νιώθουμε τὴ δύναμίν Του νὰ μᾶς ἐνισχύει στὴν πορείαν τῆς ζωῆς μας. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἀνθρώπινος ἐπινοήσιμος, εἶναι «ρήματα ζωῆς αἰωνίου», θεϊκὴ ἀποκάλυψις καὶ σοφία «ἄνωθεν κατερχομένη», ποὺ ὑπερβαίνει ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ ὁδηγεῖ στὴν πνευματικὴ ὁλοκλήρωσιν καὶ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Τελικὰ, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἐνεργεῖ μέσα ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρώπινης ἐκφορᾶς Του, διεισδύει στὴν καρδίαν μας καὶ σὲ χρόνον ἀνύποπτον βλαστάνει καὶ καρποφορεῖ.

Τὸ ἔδαφος τῶν ἀνθρώπων

Ἡ παραβολὴ τονίζει τὴν εὐθύνην τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀκοῦν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ τοποθετηθοῦν ἀπέναντι σὲ αὐτόν. Ὑπογραμμίζει τὴν ποιότητα τῆς γῆς ποὺ

ἀντιπροσωπεύει ὁ καθέννας μας. Πολλές φορές οἱ ἀτελείωτες καὶ ἀγχώδεις βιοτικὲς μέριμνες δὲν ἀφήνουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ νὰ εἰσχωρήσει κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς ψυχῆς μας. Ἀναπόφευκτα, λοιπόν, ὁ σπόρος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καταπατεῖται καὶ ἀφανίζεται ἀπὸ τὰ «πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ», τὶς πολλές καὶ ποικίλες προκλήσεις τῆς ἐποχῆς μας, πὺ μεταβάλλουν τὸν ἐσωτερικό μας κόσμο σὲ ἓνα σκληρὸ πεζόδρομο, πὺ ἰσοπεδώνει τὶς πνευματικὲς μας εὐαισθησίες . Τὸ πετρῶδες ἔδαφος εἶναι ἡ εἰκόνα μιᾶς ἐπιφανειακῆς ζωῆς, ἐνὸς ἀνώριμου καὶ ἐπιπόλαιου ἐνθουσιασμοῦ, χωρὶς βαθιεῖς ρίζες, χωρὶς σταθερὲς ἀξίες καὶ ἀρχές. Τὰ ἀγκάθια ἀντιπροσωπεύουν ὅτιδήποτε περιστασιακὸ καὶ φευγαλέο πνίγει τὴν ὕπαρξή μας, καθὼς ἡ ζωὴ προχωρᾷ χωρὶς προτεραιότητες καὶ ἀξιολογήσεις, χωρὶς οὐσία καὶ ἀλήθεια.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, γιὰ νὰ καταλάβουμε τί μᾶς λέει ὁ Χριστός, πρέπει νὰ νιώσουμε ὅτι ὁ λόγος Του ἀπευθύνεται στὸν καθένα μας προσωπικὰ καὶ ξεχωριστά. Κατακλυζόμαστε καθημερινὰ ἀπὸ ἐντυπώσεις, γεγονότα, ιδέες, εἰδήσεις, μὲ μιὰ πρωτοφανῆ ταχύτητα καὶ ἐναλλαγή, πὺ ὅλο ἀκοῦμε καὶ συνεχῶς ξεχνᾶμε. Γι' αὐτὸ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία νὰ μὴν ἀκοῦμε ἀπλῶς τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ τὸν κατέχουμε, νὰ τὸν κατανοοῦμε βαθύτερα καὶ νὰ τὸν βιώνουμε ὅλο καὶ περισσότερο. Γιὰ νὰ γίνει, ὅμως, κάτι τέτοιο, ἀπαιτεῖται ἡ κατάλληλη ἐσωτερικὴ διάθεση, μιὰ ἀνοιχτὴ καὶ πρόθυμη καρδιὰ στὸ μήνυμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ γινόμαστε δεκτικοὶ στὴ χάρι Του. Αὐτὴ ἡ συναίσθηση αὐξάνει τὴν ἐσωτερικὴ μας ἀκοή, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ ἐπαναλαμβάνουμε αὐτὸ πὺ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος εἶπε μόλις στὰ βαθιά του γεράματα, ἂν καὶ μαθήτευσε ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια στὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ διδασκαλία: «νῦν ἄρχομαι μαθητῆς εἶναι», τώρα ἀρχίζω νὰ εἶμαι μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς μαθητείας εἶναι προϋπόθεση τῆς πνευματικῆς μας ἀνάπτυξης καὶ ὠρίμανσης. Εἶναι ἡ γῆ ἡ καλὴ καὶ ἀγαθὴ, ὥστε νὰ δεχόμαστε καὶ νὰ καρποφοροῦμε μὲ ὑπομονὴ τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, γιὰ νὰ ὑπερνικοῦμε τοὺς φόβους καὶ τὶς προκαταλήψεις μας πρὸς κάθε τι καινούργιο. Γιὰ νὰ κάνουμε τὸ διαχρονικὸ καὶ ζωοποιὸ λόγο τοῦ Θεοῦ προσιτό, κατανοητό, ἐπίκαιρο καὶ λυτρωτικὸ καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ καιροῦ μας. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr